

Botrice in botri!

Vabimo vas, da za svoje birmanee že sedaj kupite primerne spominke. Najbolj nerodno je na dan birme se prerivati in na hitro kupovati. Oglejte si našo bogato izbiro molitvenikov, rožnih vencev, venčkov in drugih spominskih predmetov! Najugodnejše boste kupili te predmete v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila: Maribor: Koroška cesta 5, Aleksandrova cesta 6 in Trg kralja Petra 6 ter v Ptuj: Slovenski trg 7.

de cenijo na blizu 1.200.000.000 ton. Doslej so je izkopal komaj 30.000.000 ton.

Kirunska železna ruda vsebuje 65—67% železa in je uporabna za visoke peči. Kopljejo na odprtih terasah po 20 metrov višine.

Odvažanje rude v Narvik

Za odvoz pripravljeno rudo odvažajo v norveško pristanišče Narvik z vlaki po 28 vagonov, ki vzamejo vase 980 ton železa.

Nakladanje v Narviku

V Narviku so ogromne priprave za natančnejše rudo na ladje. Največji pomol v pristanišču meri 345 m. Dva parnika, vsak po 12.000 ton, lahko nakladata železo istočasno. Lokomotiva pripelje tovor tik do ladij. Potem odpro dna vagonov in med velikim grmenjem zdrči ruda po napravljenih prepustih v ladje.

Naprave v narviškem pristanišču so tehnično tako popolne, da se lahko v eni uri natančnejše rudo na ladje 800 do 1000 ton železa. Od prevoza je bilo 75—80% rude določene za nemške visoke peči v Porenju. V Narviku leže cele gore železne rude, milijoni ton čakajo na prevoz. Narvik se ima zahvaliti za svoj porast tej rudi in radi izborne ter krvavo potrebne rude so se ga hoteli polastiti Nemci, a

so jim ga iztrgali Angleži, ki ga bodo vrnili pravemu lastniku — Norveški.

*

V bojih za to važno mesto je bilo po Angležih potopljenih sedem nemških protitorpedovk, to je vse, ki so pri zasedbi Narvika vdrle v ta zaliv. Pri tem je našla ogromna večina nemških vojakov smrt v morju.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

G. župnik Anton Čirič umrl. V Gornjih Petrovcih v Slovenski krajini je umrl dne 20. aprila v starosti 66 let tamošnji g. župnik Anton Čirič. Rodil se je leta 1874. v Gornji Radgoni in bil kot kapucin posvečen v duhovnika 1899. Služboval je po raznih kapucinskih samostanih in je slovel kot izboren govornik. Nekaj let je bil v minoritskem samostanu v Ptuj, od koder se je podal v dušno pastirstvo in je bil kaplan pri Sv. Barbari v Slov. goricah. Iz Slov. goric je bil poslan v Slovensko krajino, kjer je vztrajal na obsežni župniji v Gornjih Petrovcih do prerane smrti. Rajni je bil vesele narave ter požrtvovalno delaven duhovnik v cerkvi in na prosvetnem polju ter se je veselil obče priljubljenosti. Ostanj mu ohranjen časten in hvaležen spomin!

Smrt vzornega stražnika. V Hočah smo dne 18. aprila pokopali 29letnega Čolnikovega Tončka. Neizprosna bela žena ga je iztrgala iz srede ljubeče družine. Pred dvema letoma je poln zdravja in moči nastopil službo stražnika v beli Ljubljani. Njegova smrtna postelja je bila obdana z gomilo rož in cvetja, ki so mu jih dala ljubeča srca. Za njegovo belo krsto je šla skruše-

na mati, sestre, sedmero bratov, številni stanovski tovariši-stražniki iz Maribora in vsi oni, katerim je bil ljub in drag. Naj mu šunijajo lahni vetrovi poslednjega pesem, sladek sen večnih livad naj vlada na njegovem hladnem grobu, njegova duša pa naj uživa večno ljubezen v nebesih!

Smrt se je spet oglasila pri Sv. Barbari v Halozah. Pred kratkim smo pokopali našega naročnika Filipa Voglar, kmeta v Gruškovcu. Bil je še mlad posestnik, zadela ga je kap. Zaljučim naše sožalje — rajnemu pa naj sveti večna luč!

Vsemogočni je poklical k sebi dobrega moža-gospodarja. Pri Sv. Juriju ob ščavnici smo položili k večnemu počitku dolgoletnega naročnika »Slov. gospodarja«, zvestega pristaša JRZ ter vzornega gospodarja Pilaj Ludovika iz Kupetinec. Na njegovi zadnji poti ga je spremljala velika množica sorodnikov, prijateljev in znancev, kar je bil dokaz, kako je bil rajni spoštovan in priljubljen. Prosimo ljubelega Boga, naj mu ne bo sodnik, ampak dober plačnik! Njegovi ženi in sorodnikom naše iskreno sožalje!

Smrtna kosa pri Sv. Lenartu pri Veliki Nedelji. V sredo, 17. aprila, je v Podgorcih nenadno

Lord Woolton, angleški minister za prehrano

General Denis, belgijski obrambni minister

General Falkenhorst, poveljnik nemških čet na Norveškem

Profesor Witting, novi finski zunanji minister

kakega smrkovca. Vse grehe iz katekizma je vohal na meni.«

»Saj nama nič drugega niso rekli, kakor morajo vsakemu ženinu in nevesti reči. — Te stare muhe bi si moral že vendar pregnati.«

»Ne, jaz ne zabim ničesar. Naju ima posebno na piki. Mene je zmeraj mrzel.«

»Za to bi morali vendar kak vzrok imeti.«

»Nima za kaj. Jaz sem pri krščanski stranki; slabega časopisa ne pustim v hišo; v gostilni držim na red; kjer je v občini in fari kaj treba, sem zraven.«

»To bodo gospod gotovo priznali.«

»Ne maram za njegovo priznanje. Zaradi njega tega ne delam in zaradi njega tega tudi opustil ne bom. Kar imam za prav in kar mi moja pamet za prav spozna, to držim in bom držal, pa naj piha veter od koder koli. Da bi se pa kdo drl nad mano, tega pa ne pustim, najmanj še v cerkvi.«

»Jurij, gotovo jih nisi prav razumel. Fajmošter niso nate merili.«

»Prav name. — Ko se je tako divje drl s prižnice, me je srepo gledal v obraz in dvakrat je s prstom naravnost name pokazal. Levo in desno so ljudje začeli šepetati in vsi so se ozirali name. Na sejmišču me imajo zdaj vsi na jeziku.«

»Ko bi bila jaz namesto tebe, bi šla zdaj h gospodu in bi se z gospodom pomenila.«

»Ha, tako neumen nisem, da bi temu Kranjcu še vodo na mlin nosil. Ta bi mislil, da se prihajam opravičevati ali celo za odpusčenje prositi. Ne, prositi me mora on. Jaz bom sekiro že na pravi topor nasadil.«

»Pa gospoda vendar ne moreš tožiti.«

»To bom — gotovo bom! Ni žive duše, da bi me pregovorila.«

»Jurij, tako neumnost si izbij iz glave — jaz tega ne pustim.«

»Kaj praviš, Tilka? Neumnost? Toliko soli kakor ti imam še jaz tudi zmeraj v glavi... Ti pa držiš z mojimi sovražniki.«

»Jaz držim z dušo in telesom na tvoj kraj; prav zaradi tega ti branim.«

»Ali naj torej pustim, da me pred vso faro imenuje pohujšljivca, in naj to kar tiho požrem? Naj se zavlečem v kot kakor polit pes?«

»Gospod vendar niso tvojega imena imenovali.«

»Imenoval me ni, pa tako jasno je namignil, da so vsi ljudje vedeli, kod ga je.«

»Pri sodišču ti bodo dokazali, da niso namigovali nate.«

škega kralja Jurija VI. princezi Elizabeti in Marjeti. Cez poldrugo leto nato sta se obe princesi nekaj dobrega spomnili. Sklenili sta, da bosta za novo leto 1940. poslali soprogi francoskega državnega predsednika gospa Lebrunovi velike zabojne daril s prošnjo, naj jih razdeli potrebnim otrokom, predvsem takim, ki so njih očetje na bojišču. Seveda je gospa Lebrun to takoj izvršila in marsikateri francoski otrok je dobil za novo leto veliko škatlo, kjer je bilo tudi napisano: »Pozdrav od Elizabete in Marjete, od princes Velike Britanije!«

Mesto se pogreza. — Usoda mesta Shenandoah v državi Pensilvaniji zanima vso Ameriko. Zavaljo hudih naličev so se zrušili premo-